Проснувалось сонечко крізь ігольне вушко,
І лягає лиштвою в хрестики й хрести...
Дівчина замріяна, дівчина-манушка
Умудрилась в вушко всесвіт протягти.

Синіми спіралями, барвами-кольорами
Ходить-ходить хвилями втіха, як вино.
Перстень і наперсток чіткими переборами
Промінь пересріблює крізь мале вікно.

Над дивною ношею золотою прошвою,
Срібною порошею квітнуть пелюстки.
Усмішкою дальньою, згадкою хорошою
Поснувались втомлені помахи руки.

Ой, летять два соколи з зорями високими,
Ой, летять закохані через дивний сад, —
Зачепили крильцями гей налитий соками,
Як уста закохані, спілий виноград...

Опадають промені золотою прошвою...
Срібною порошею квітнуть пелюстки...
Усмішкою дальньою, згадкою хорошою
Поснувались втомлені помахи руки.

А навшпиньки легінь десь — і тріпоче листом, —
Ніби гість здивований, дивиться здаля
На підкову чорну і на разок намиста,
На дівча убоге, як на доньку короля.

З ранку і до вечора... і доки буде сила...
На чужому-людському — то ж моя печать!
Дум безкраїх нитку утома одкусила,-
Не впіймати кінчики, нитку не стачать.